

Elisæi historie 5.sang

Bibelsk visebok – Petter Dass

Nedtegnet av Lindeman i 1870 etter Ole Andersen Mærli

Elisæi femte Sang – Om Samariæ Bestoldning

Der Benhadad en Tid belagde
Samariam den Hoved Stad,
Saa stor en Hunger Staden plagde,
At i hver Huus var trang paa mad.

Hand dem bestoldet alt saa lenge
Indtil et Asens Hovet galt,
Fiir' Sneeser reede Sølv-er-Penge,
Og endda knap det blev betalt.

En Qvinde skreeg og gav sig ilde,
Hielp Herre Konge, hielp nu mig,
Men Kongen svaret, om jeg vilde,
Saa kand jeg ey, Gud hielpe dig.

Er her aff Pærsen eller Laden
At kunde noget skaffe frem?
Kand jeg af tørre Steen paa Gaden
Forsiune nogen hungrig Lem?

Sig frem, hvad har du til at kiære,
Hun sagde, denne Qvinde bad,
Kom, slagt din Søn, lad os fortære
I Dag ham til en Middags Mad.

I morgen vil jeg lade slagte
Min Søn at sættes paa vort Bord.
Men hun vil ey sin' Løfter agte
Og stod ey heller ved sin' Ord.

Thi der jeg anden Dag begieret
Skaff hid din Søn, som slagtes skal,
Du veedst at min er alt fortæret,
Men hun sin Søn aff Veyen stal.

Der Kongen dette fick at høre,
Sin' Klæder hand i stycker rev,
Hand gjorde, som de fleeste giøre,
Og Guds Mand ald den Skyld tilskrev.

Hand svoer og meget Ont udlovet,
Bad Gud sig giøre det og det,
Om Elisæi Guds Mands Hovet,
I Dag skal staa paa hannem ret.

Et Bud hand strax hen for sig sendte
Men Guds Mand sad imidlertiid
Udi sit Huus, og hos sig kiendte,
At Buddet ville komme did.

Hand spurde dennem, som der inde
Aff Stadens Ældste hos ham sad,
Hvad har den Morder-Søn isinde,
Jeg hører, hand sin Tiener bad.

At hand mit Hovet skal afrive
Naar Buddet kommer, stød ham væck,
See til I ham paa Døren drive,
Og lucker Laasen med en Træck.

I det hand saa med dennem snakket,
Kom Budet giennem Døren ind,
Hand var aff Vrede sammenpacket,
Og slet forbittret i sit Sind.

Hand sagde saadant maa vi vente,
Som tiener HERren, Eders Gud,
Hvad er hos hannem til at hente,
Sult Hunger og en krumpen Hud.

Propheten svared', du skal vide
I Morgen udi denne Stad,
Skal Folcket ingen Hunger lide,
Der blive skal slig Kiøb paa Mad.

Mand ickun skal en Seckel give
Alt for en Skieppe Hvede-Meel,
En Skieppe Byg skal ogsaa blive
Solt villig for den halve Deel.

En Ridder var der og tilstæde,
Til hvis Haand Kongen heldet sig,
Hand meente, sligt umuelig skeede,
Og sagde derfor spottelig.

Om Herren lod Vinduer gjøre,
Og dem paa Himmelen opslaa,
Jeg i min' Tancker ey kand føre,
At saadant kunde for sig gaa.

Propheten svared': Merck det nøye
I Morgen ret om denne Stund,
Da skalt du see det med dit Øye,
Men icke smage med din Mund.

Men fiire Mænd, som var befengte
Ved Døren ud for Porten laae,
De Stackler ved sig selver tenckte,
Hvor lenge skal vi ligge saa.

Vi ligger her indtil vi bliver,
Omkommen udaf Hungers Tvang,
Om vi til Staden os begiver,
Da faar vi lige saadan Trang.

Om vi til Leyeren hendrager,
Der falder vi for fremmed Haand,
I hvor vi laver det og mager,
Besnæris vi med Dødsens Baand.

Dog bleve de saa vit beraadde,
De vilde gaae til Leyeren,
Det blev til Skade eller Baade,
De satte det til Herren hen.

Vi bliver dog aldelis øde,
See, lever vi, saa lever vi.
Side 85 Men om de slager os til døde,
Saa bliver vi vor Armod fri.

De ginge hen og der de komme,
Til første Vagt og Raab udgav,
Ey Røst ey Svar de der fornumme,
Men alle Folck var packet af.

Thi Gud de Syrier paaførte
En Frygt, om Natten der de laae,
Dem tycktes de for Øren hørte,
Et Skrig og Bulder om sig staae.

Af Folck og Magt, af Vogn og Heste,
Alt runden om den heele Plan,
De tenckte disse fremmed Gieste,
Vild falde strax paa Timen an.

De skreeg' med Hænder sammenfoldet,
See Kongen udaf Israel,
Har andre Kongers Folck besoldet,
Som kommer og slaer os ihiel.

De rømte væck, alt hvad de kunde,
Og tog til Flugten hver en Fod,
Atredde Livet nogenlunde,
Sin Vogn og Hester efterlod.

Da de Spedalske kom og funde,
Mad, Dricke, Proviant og Tros,
De drack og aad de hungrig' Munde
Og tenckte her er Kans for oss.

De gick aff et Paulun i andet,
Tog Sølf og Guld og hvad de fant,
Og Klæder baade slet og randet,
Og dem i Sæck og Poser bandt.

De løbe bort med deris Klæder,
Og andet deris samlet Rov,
Og dennem hen paa lønlig' Stæder,
I Bierg og Backer nedergrov.

Den ene sagde til den anden,
Vi handler icke ret vor Sag,
Vi tencke skal her er forhaanden
I Dag en herlig Budskabs Dag.

Vi vil os hen til Staden skynde,
Før Dagen bliver meere Lius,
Og all Beskaffenhed forkynde,
For Kongen og hans gandske Huus.

Thi tøver vi til Soel er runden,
Og det i Staden bliver spurdt,
Da bliver vor Misgierning funden
Og da vil det os falde suurt.

De kom og all den Handel lode
Udraabe strax for Stadens Port,
De bad de Mænd paa Muren stode,
At det for Kongen blir kundgort:

Vi drog i Nat en stund for Dagen,
Og i den Syrisk Leyer kom,
Vi fandt, at hver Mand var afdragen,
Og alle Telter stode tom.

Men Mad og Dricke blev der funden,
I megen Overflødhed,
Og Hest og As'ner stode bunden
Enhver paa sin tilbørlig sted.

Men Vagten gav det flux tilkiende,
I Huuset der at Kongen laae,
Saa stod hand op, Lod Bud udsende,
Hans Tienner skulle først opstaae.

Hand sagde: Jeg kand nock betencke,
Hvor det med denne Sag er fat,
Det idel er en Syrisk Rencke,
De løber hen i skiul i Nat.

De vide vel mand er indkneben
Af Hunger her i denne Stad,
De tencker vi vil faa dem greben,
Naar de gaar ud at søge Mad.

Da svared' en udaf hans Svenne,
Fem Hester overbleven er,
Lad tage dem at see der henne,
Hvor det er med den Syrisk Hær.

Da blev der Mænd og Heste sendte,
At see hvorledis til mon staa,
Og der de hen paa Veyen rendte,
Befandt de det at være saa.

De fant, der laa paa Veyen kastet
En hobens Klæder, Tøy og Ting
Som Folcket, der de havde hastet,
Har kastet her og der omkring.

Der Budet kom og dem forkyndet
En saadan glædelig Tilstand,
Af Staden ud sig alle skyndet,
Enhver vil være første Mand.

Den Ridder, hvor om før er talet,
Til hvis Haand Kongen heldet sig,
Hand blev i Porten anbefalet
At holde Folcket skickelig.

Men Folcket giennem Porten trengte
Og traadde ham med Fødder ned,
At før mand agtet eller tenckte,
Da laa hand død paa samme sted.

Saa gick det ham som Guds Mand spaade,
Hand saae, men fick der intet af,
Thi Folcket ham i Grund nedtraade,
At hand sin Aande strax opgav.

Og Kiøbet effter Herrens Løfte,
Blev samme Dag saa gandske let,
At mand en Skieppe Meel indkiøbte,
Kun for en Zeckel reignet net.